

благородство и еднѣ красотѣ, които възбуждали общо уваженіе и даже удивленіе.

Лутеръ, така сжщо, былъ естественно смиренъ и скромень. Той не ламтялъ за власть или за славѣ, — желаніе-то му не е было да служи на себе си. Той занѣлъ едно високо положеніе, не по изборъ, не защото то было най-износно за него, но защото му ся наложило отъ работѣ-тѣ коікто былъ прѣдпріель да извърши. Той осжществилъ че, за да напрѣдне най-добрѣ дѣло-то му, той трѣбвало да обюздава естественны-тѣ си наклонности, да ся самоотрицава, и даже да прѣгльща бесчестія. Така, ный го виждамы, въ начало-то на общественнѣ-тѣ му дѣятельность, че, макаръ и да скърбялъ дълбоко за злины-тѣ които съзрѣлъ въ церквѣ-тѣ, той ся рѣшилъ да не ги напада, но просто да проповѣдва вѣрно истинный-тѣ пѣть на спасеніе-то, като най-добрый-тѣ лѣкъ противъ заблужденія-та и беззаконія-та на духовенство-то. По-послѣ, въ Вормсѣ, ако и да былъ принудень да говори откровенно, и да покаже по-голѣмѣ рѣшителность, той ся въздържалъ отъ остры и люты израженія, които быхѣ го очернили като фанатикъ, и быхѣ поврѣдили нежели ползували дѣло-то му. Той размыслювалъ добрѣ думы-тѣ си ; и когато говорилъ, той го-